

[Inger Merete Nordentoft.]

„Politiken“ udtrykke en forhåbning om et resultat af konferencen. Den gjorde det i en leder: „Hold dem fast på tilsagnet“ — jeg beder om tilladelse til at bringe et par citater —:

„Såvidt vi kan læse den russiske note, siger den, at hvis spørgsmålet om Atlantpagten bliver sat på den russiske side i den dette dagsorden, er man rede til at sende forhandlere til Washington. Hold dem fast på dette. Giv efter på dette formelle punkt, så udenrigsministrene kan mødes om et par uger eller tre.“

Desværre blev det ikke det synspunkt, der kom til at sejre. „Berlingske Aftenavis“ var nærmere ved virkeligheden, da den den 6. juni skrev:

„Vanskelighed med svaret til Sovjet. Hensigten ikke opnået. Davies kunne berette, at der i franske politiske kredse, ligesom i mindre grad i britiske oppositionskredse, er en del utilfredshed med den nuværende situation, fordi vestmagternes henvendelse til Moskvaregeringen ikke har givet det tilsigtede resultat, at tvinge Russerne til at tage ansvar for et eventuelt sammenbrud af forhandlingerne. Den afspænding af forholdene, som det var formålet at opnå, og som verden så brændende har brug for, blev ikke realiseret.“

Den 21. juni hedder det: Sovjet erklærede sig

„villig til at drøfte øst-pagter“, og var „forbavset over, at de tre vestallierede repræsentanter er bange for at gå med til en drøftelse af Atlantpagten på et udenrigsministermøde. Det er en kendt sag, at Sovjetunionen har afsluttet gensidige bistandspagter med Kina, Polen, Tjsekoslovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien og Finland, og endvidere med Frankrig og England. Sovjetregeringen har ikke noget imod, at disse pagter bliver drøftet på udenrigsministermødet, hvis vestmagterne ønsker det.“

Men den 22. juni måtte det meddeles, at Parismødet var brudt sammen, vestmagterne fandt det „unyttigt at fortsætte“ og afbrød den stedfortræderkonference, de selv havde ønsket, da deres eget ønske om „alle spørgsmål“ blev ubehageligt for dem.

Stillet overfor disse nøgterne kendsgerninger er det vanskeligt at opretholde myten om Sovjetunionens stejlehed og uvillighed til at forhandle, og jeg spørger nu den højtærede udenrigsminister: Har Sovjetunionen ikke al mulig grund til at sige, at Atlantpagtens sande karakter som aggressiv pagt

er afsløret gennem hele denne forhandlingsforløb?

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har allerede fremsat vort partis syn på de forslag, der nu drøftes på FN's generalforsamling, og påvist, hvordan USA søger at give det udseende af, at vestmagterne fremsætter en fredsplan, samtidig med at de sætter forøget kraft ind på oprustningen.

Jeg vil spørge den højtærede udenrigsminister, om han også mener, det tjener freden, at USA den 10. oktober i år vedtog loven om gensidig sikkerhed og bevilgede 100 mill. dollars til finansiering af lovens formål, som går langt ud over, hvad det ærede medlem hr. Elgaard omtalte, idet der ordret står følgende: I denne lov bevilges der 100 mill. dollars til finansiering af bl. a.

„særligt udpegede personer, der bor i eller er flygtet fra Sovjetunionen, Polen, Tjsekoslovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien og Albanien, i den hensigt at gøre sådanne personer til en del af de militære styrker, der støtter den nordatlantiske organisation, eller med andre formål for øje“.

Jeg tror, den højtærede udenrigsminister må indrømme mig, at dette er den mest provokatoriske lov, der endnu har set dagens lys i historiens forløb. Det er i hvert fald ikke den slags provokationer, almindelige mennesker forstår ved fredsvilje, og det er ikke den slags fjendtlige handlinger, de 600 millioner, som har skrevet under på appellen om en fredspagt mellem de fem store, håber på.

Verdensfredsrådet mødtes i Wien umiddelbart før FN's generalforsamling trådte sammen i Paris, og verdensfredsrådet sendte FN et brev, hvori det fastslår:

1) at rustningskapløbet fører til økonomisk kaos og styrter folkene i elendighed, og at det er forkert at hævde, at kaprustning er et virksomt middel til at forberede vejen, men at det tværtimod fører til krig; at rustningskapløbet, hvor den ene part svæver i uvidenhed om den anden parts bevæbning, fremkalder mistro, og at tryghed kun kan skabes gennem en ligelig og kontrolleret afrustning. Derfor forlanger verdensfredsrådet, at de fem stormagter: USA, Sovjetunionen, Kinas folkerepublik, Storbritannien og Frankrig, hvis oprustninger er de betydeligste, og til hvem det ifølge FN's pagt er overdraget at våge over freden, skal afslutte en overenskomst om afrustning og derved bevise deres fredsvilje.

2) at i denne overenskomst må de fem stormagter blive enige om et absolut forbud mod atomvåben og mod fremstilling af